

Excursionisme

Record d'una excursió a Serradell

Serradell és, tal com diu un rètol en ganxat a la paret de l'església, un poble de la província de Lleida i del partit judicial de Tremp.

Hi vàrem arribar un dissabte a mig dia, després de fer nit pel camí.

En deixar la carretera que porta de la Pobla de Segur a Pont de Suert i pujar per la pista, ja es veu el poble arrapat a mitja muntanya, amb unes moles de roca, amenaçadores, al damunt. Amb cotxe no s'hi pot entrar; la pista mor a una cinquantena de metres abans de les primeres cases.

En arribar-hi, enfilàrem el primer carrer que vàrem trobar. Uns carrers estrets, d'aspres pendents i giragoneses, amb un empedrat llis, que quan plou una mica (com va fer el dissabte a la nit) sembla una pastilla de sabó, ideal per a trencar-se una cama.

No es veia ni una ànima, no se sentia res, ni el lladruc d'un gos, ni el miolar d'un gat, ni l'esquella d'una vaca. Res de res. Silenci absolut; el poble semblava abandonat.

Més tard trobarem l'explicació: la gent —tota la gent del poble— era a collir herba o bé a guardar els ramats, lluny de les cases.

L'església, com tot el poble, és rústega. Les cases d'un color marronós i trist, són apinyades a l'entorn dels carrers. A judicar per les seixanta o setanta cases, el poble devia haver estat important anys enrera.

Ara és mig abandonat; tan sols hi viuen tretze persones la major part d'elles d'avançada edat, que habiten cinc cases. L'emigració —que ja havia començat— es precipità en el moment que l'ona va replantar de pins el millor prat d'herba, on tot el poble hi portava les vaques a pasturar.

Els entorns de davant el poble són molt verds i agradables, plens de bordes per guardar l'herba per l'hivern.

Trobarem en el poble un xicot de dotze anys, que es diu Pere, molt espavillat. Ens ensenyà i donà explicacions de totes les coves que hi ha en les roques de darrera el poble. Amb ell i uns amics del poble les recorreguérem totes: La Sorta, el Forat Negre, la Cova del Moro, Forat del Bou, etc., fins que després d'una hora de caminar, ens portà a la cova Cuberes, on després d'entrar-hi i fer uns cinquanta metres, decidírem sortir-ne perquè ens mancava el material adequat. Diuen que aquesta cova, que fa pocs anys la varen trobar els habitants del poble, té de quatre a cinc quilòmetres de llarg i que a dintre hi ha grans sales i un llac que s'ha de travessar amb una barca.

ELS NOSTRES MUSICS

Ramon Vilà i Ferrer

Ramon Vilà i Ferrer nasqué a Granollers l'onze de setembre de 1912. Va iniciar els seus estudis de solfeig a l'edat de cinc anys amb el seu pare, el tan conegut mestre Joan Vilà i Ayats, autor del famós pasdoble «A la festa». Després seguí els set cursos de piano a l'Escola de Música de Granollers, amb el mestre Aureli Font, per continuar amb els estudis d'harmonia tenint com a mestre Enric Morera, a Barcelona.

Quan tenia catorze anys s'incorporà com a tible a la cobla Ppal. de Granollers, passant després a la cobla-orquestra Pla-Pey com a director, on romangué fins a la guerra civil.

De nou en temps de pau, estigué com a flabiol a la cobla Catalònia de Granollers, i després formà part durant catorze anys de la cobla La Lira de Sant Celoni, en qualitat de flabiol i trombó. Més tard estigué encara un any amb la cobla Ibèria, com a director.

Els darrers sis o set anys de la seva vida professional com a intèrpret els passà com a pianista i arreglador en el conjunt Salvador Borràs i en el Telstar, del que n'era director.

Igualment havia rebut propostes per assumir la direcció d'orquestrats tan importants com la cobla Caravana i la cobla Ppal. de Girona.

Els darrers sis anys els ha dedicat plenament a la creació i composició de música, tant sardanista com ballables, música sacra, etc.

En la seva obra comptem més de

cinc-cents ballables i dues-centes quaranta sardanes, havent compost la primera, que porta per títol «Tu ets la més bonica», quan només comptava tretze anys.

Entre la gran producció sardanista del mestre Vilà n'hi figuren algunes que ell anomena efectistes, que són de gran lluïment per a la cobla i per als solistes, com per exemple: Enèrgica, Balladora, Adéu Genís, Ara em toca a mi, El refflaire, Els dos refflaïres, Cridanera, Anem-hi, Fora mandra, Valenta, Quatre valents, Narcís i Maria, Quina fera, En Miquel i la Mercè, En Jordi i el Moreno, Va de trompeta, Cardedeu festiu, etc.

Moltes de les seves sardanes han estat gravades en disc i en set marques diferents. A un músic tan productiu i tan músic —valgui el pleonasme— no li havien de mancar, certament, els homenatges i audicions de simpatia, com de fet ho demostren els que li han tributat, entre altres, Barcelona (Parc de la Ciutadella, Horta), Caldes de Montbui, Cardedeu, Granollers, La Garriga, Mollet, St. Celoni, St. Feliu de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts, Tona, Castellar del Vallès, etc.

També el concurs musical li ha proporcionat joiosos triomfs, i així velem com per exemple en el concurs Joaquim Serra celebrat a Barcelona l'onze de febrer de l'any 1973, fou finalista i premiada la seva sardana «Gratitud», el 1975, a Figueres, en el Centenari de la mort de Pep Ventura, amb la sardana «Pep Ventura estas present entre nosaltres» i el tercer premi en el Concurs de Joaquim Serra organitzat per Ràdio Nacional d'Espanya, el dia 26 de novembre del 1978, amb la sardana «Flors i violes».

1. EXPEDICIÓ CATALANO-BALEAR

a l'illa de Pasqua

Sobre aquest tema tindrà lloc una conferència i sessió de diapositives el proper dia 25 d'agost, a càrrec del cap de l'expedició, Professor Antoni Ribera, que promet ser molt interessant. En un altre lloc de la Revista hi trobareu més detalls.

Rutes d'Estiu

Per informació de les Rutes d'Estiu podeu dirigir-vos a:

Josep Viñeta
Tel. 844 81 61 - Santa Eulàlia

Germans Bertran
Tel. 841 61 97 - Llicà d'Amunt

Lluís Argemí
Tel. 865 80 24 - Bigues

**Pel Grup,
Pere Ciurans Mas**